

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a Mgr. Hany Janotové ve věci

žalobce: **Soukromý svěřenský fond XXX**
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Vejsadou, advokátem se sídlem Michalská 4, Litoměřice

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2026, č. j. 1887/26/5300-22443-710132

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2026, č. j. 1887/26/5300-22443-710132, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21 860 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Tomáše Vejsady, advokáta.

Odůvodnění

1. Žalobce je soukromý svěřenský fond, který vlastní mj. zámecký areál B. U žalobce byla zahájena daňová kontrola za zdaňovací období *prosinec 2022*, během níž uplatnil plnění konkrétně uvedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jeho hlavní ekonomická činnost byla *„pronájem a správa vlastních nebo pronajatých nemovitostí“*. V průběhu času byl žalobce vyzýván k prokázání skutečností, posléze byla u něj za předmětné zdaňovací období provedena daňová kontrola.

Průběh řízení před správcem daně

2. Finanční úřad pro hlavní město Prahu („správce daně“) u žalobce provedl daňovou kontrolu z níž vzešla zpráva o daňové kontrole ze dne 17. 8. 2023, č. j. 6910577/23/2007-60563-108512. V návaznosti na daňovou kontrolu žalobci platebním výměrem ze dne 18. 8. 2023, č. j. 6976208/23/2007-50521-112070, vykázaný nadměrný odpočet snížil na částku 206 529 Kč. Shledal, že co do částky 108 177 Kč žalobce neprokázal oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně, neboť v případě většiny vykázaných přijatých zdanitelných plnění neprokázal účel jejich použití pro uskutečňování jeho vlastní ekonomické činnosti ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH.

3. Žalobce tvrdil, že provozuje ekonomickou činnost spočívající v 1) pronájmu zámeckého areálu pro společenské akce, 2) provozu udržitelné farmy vč. prodeje výrobků farmy, 3) pronájmu výrobních prostor a 4) provozu ubytování pro pracovníky. Správce daně ani v jednom případě výkon ekonomické činnosti ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH neshledal. Podle závěru správce daně v daňové kontrole žalobce nedoložil žádné daňové doklady vztahující se ke konkrétně vymezeným plněním uvedeným v přiznání (stavební materiál, výměna bojleru, zimní pneu apod.), správce daně uznal zálohu na nadměrný odpočet, nedoložil skutečnost, že služby fakturované od třetí osoby souvisejí s majetkem, který byl vložen do fondu, neprokázal, že má v majetku koně.

4. Správce daně vyšel z toho, že konkrétně uvedená plnění, u nichž žalobce uplatnil nárok na odpočet daně, neprokázal (zejména jde o právní služby, ustájení koní, jiné služby apod.).

5. Správce daně uzavřel, že žalobce neprokázal oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně ve zde uvedené výši, neboť neprokázal účel použití přijatých zdanitelných plnění pro uskutečňování ekonomické činnosti a v případě „ostatních – nedoložených přijatých plnění“ nesplnil ani formální podmínku, kterou je předložení daňových dokladů vystavených jiným plátcem a správce daně tak nemohl přistoupit k ověření splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně.

6. Žalobce podal proti platebnímu výměru odvolání. Namítl, že právní služby souvisely s prodejem bytové jednotky, výnos byl užit k poníženi úvěru, který se zavázal žalobce hradit, že uzavřel smlouvu na koupi koně, a že ostatní doklady dodává s odvoláním, neboť měl mylně za to, že jsou součástí spisu.

Průběh řízení před žalovaným

7. Žalovaný v rámci odvolacího řízení seznámil žalobce se zjištěnými skutečnostmi v odvolacím řízení a vyzval jej k uplatnění práva se k nim vyjádřit (výzva čj. 33118/25/5300-22443-710132).

8. Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 1. 2026, č. j. 1887/26/5300-22443-710132, změnil platební výměr správce daně za zdaňovací období prosinec 2022 tak, že žalobci vyměřil nadměrný odpočet v nové výši. Žalovaný vyšel ze zjištění, že v průběhu daňové kontroly žalobce nepředložil u některých plnění ani daňový doklad, u jiných neprokázal

jejich použití k ekonomické činnosti. V průběhu řízení před prvostupňovým správcem daně žalobce předložil k některým plněním daňové doklady, čímž unesl své primární důkazní břemeno, ani ty však u správce daně neodstranily všechny pochybnosti, proto byl žalobce vyzván, aby příslušné skutečnosti prokázal (výzvou ze dne 27. 3. 2023). Na tuto výzvu žalobce nereagoval, posléze se k některým dokladům vyjádřil. Další doklady předložil až k odvolání, které žalovaný konkrétně v odůvodnění uvedl. V rámci projednání odvolání uložil žalovaný správci daně provedení daňové kontroly za zdaňovací období leden 2022 až listopad 2022, v rámci prováděného šetření byl k měsíci říjen 2022 vypočten vypořádací koeficient roku 2022 ve výši 91 %, jenž by se měl zároveň užít jako zálohový koeficient pro následující zdaňovací období leden 2023 až prosinec 2023. Vzhledem k tomu, že žalobce ve zdaňovacím období prosinec 2022 nevykázal žádná uskutečnitelná zdanitelná plnění, zůstává vypořádací koeficient na hodnotě 91 %. Přijatá zdanitelná plnění, u kterých byl uplatněn režim přenesení daňové povinnosti, měla být vykázána jako „Krácený odpočet“ podle ust. § 75 a 76 zákona o DPH, neboť žalobce uvedl jako hlavní ekonomickou činnost „Pronájem a správa vlastních nebo pronajatých nemovitostí“. Z ostatních řízení vyplývá, že žalobce ve zdaňovacím období leden 2022 až prosinec 2022 své nemovitosti užíval jak k vlastnímu bydlení rodiny svěřenského správce, tak k pronájmu, který je od daně osvobozený bez nároku na odpočet daně, tak jednorázově ke komerčnímu pronájmu fakturovanému v měsíci březen 2022 (přenesení daňové povinnosti - faktura za stavební práce, terénní úpravy, pomocné betonářské práce). Proto byly přehodnoceny posouzení přijatých zdanitelných plnění ve výši v odůvodnění konkrétně rozepsané. Dále se žalovaný vyjadřoval ke konkrétním fakturám předloženým až v rámci odvolacího řízení, u žádné z nich nedospěl k závěru, že tato plnění budou využita k ekonomické činnosti, proto je nelze uznat podle ust. § 72 odst. 1 zákona o DPH.

9. K odvolacím důvodům je uvedeno, že žalobce neprokázal u nároku u právních služeb a za ustájení koně použití v rámci ekonomické činnosti, že neprokázal, že žalobce používá nebo bude používat bytové jednotky v rámci své ekonomické činnosti, že je nepravděpodobné využití koně jako atrakce pro návštěvníky farmy. V dalším většinou žalovaný odkázal na předchozí části odůvodnění rozhodnutí při reakci na seznámení se žalobce s příslušnými skutečnostmi.

Žalobní body

10. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející platební výměr správce daně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

11. Namítá, že došlo k chybnému právnímu posouzení jeho ekonomické činnosti. Namítá, že žalovaný konstatuje existenci ekonomické činnosti, ale současně ji popírá. Uznává existenci ekonomické činnosti, ale současně aplikuje plošné krácení odpočtu. Jeho postup je tak rozporný. Žalobce uvádí, že spravuje rozsáhlý, historický, památkově chráněný areál, který je rozčleněn na jednotlivé objekty s rozdílným plánovaným ekonomickým využitím. Areál postupně opravuje. Ekonomickou činnost zahájil na konci roku 2020. V roce 2022 probíhaly jen prodeje a v omezeném rozsahu pronájmy a ubytování v rámci dokončených částí areálu. V letech 2023 až 2025 žalobci postupně rostl obrat, což potvrzuje jeho ekonomickou činnost. Daňové orgány však věc posoudily izolovaně podle momentálního stavu „*prosince 2022*“, aniž by zohlednily investiční a rozvojovou fázi projektu. Nárok na

odpočet však vzniká i ve fázi přípravy ekonomické činnosti. K tomuto závěru dospěl Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku C-110/94. Ohledně správcovského bytu namítá nesprávné právní hodnocení, kdy přítomnost správce je nezbytná pro ochranu majetku, organizaci akcí, komunikaci s nájemci, úklid i průvodcovství návštěvníků. Jde tedy podle názoru žalobce o ekonomickou činnost. Do správcovského bytu nebyly směřovány žádné investice s výjimkou bojleru na teplou vodu. Byt správce tvoří marginální část areálu (0,5 % pronajímatelných ploch) a nebylo do něj investováno, dále zmíněný koeficient 91 % je však aplikován plošně bez ohledu na to, zda konkrétní vstup směřoval výhradně do zdanitelné části nebo zda konkrétní vstup nesouvisel s bytem vůbec.

12. Dále uplatňuje argumentaci ve vztahu ke krátícímu koeficientu podle § 76 zákona o DPH. Namítá, že napadené rozhodnutí je založeno na jeho mechanickém přenosu bez vlastního skutkového zjištění. Namítá, že žalovaný koeficient odvozuje z podkladů, které nejsou dohledatelné ani přezkoumatelné. Namítá, že žalovaný nárok na odpočet systematicky a plošně krátí bez vazby na konkrétní jednotlivá plnění. Namítá, že správce daně nese důkazní břemeno ohledně okolností, které odůvodňují jeho pochybnosti o tvrzení daňového subjektu, a nemůže si libovolně zvolit koeficient nebo poměr použití majetku pro ekonomickou a soukromou činnost bez opory ve zjištěných skutečnostech.

13. Žalovaný neprovedl analýzu konkrétního použití jednotlivých přijatých plnění, namísto toho aplikuje plošné krácení. Žalovaný tak převrací důkazní břemeno v neprospěch žalobce. Daňové orgány musí u každého plnění posoudit, zda a v jakém rozsahu slouží ekonomické činnosti. K otázce tzv. smíšeného využití žalobce odkazuje na rozsudky Soudního dvora Evropské unie C-434/03 a C-126/14. Žalobce namítá, že koeficient nelze používat jako mechanickou sankci za existenci správcovského bytu, ale pouze jako výsledek řádného dokazování konkrétního smíšeného použití. Tato metodika je používána i v dalších měsících, bez meritorního přezkumu tak dochází k opakovanému krácení. Jde o systémové posouzení investiční fáze rozsáhlého projektu, proto se domáhá toho, aby smíšené použití bylo prokázáno konkrétně, a koeficient byl odvozen z reálného použití jednotlivých vstupů, nikoliv aby existence správcovského bytu byla důvodem plošného krácení všech vstupů areálu.

14. Dále žalobce uplatňuje argumentaci ve vztahu k přijatému plnění spočívajícímu v přijetí právních služeb. Namítá, že žalovaný neúplně zjistil skutkový stav, resp. nesprávně jej zúžil. Žalovaný příslušné právní služby posoudil jako služby nesouvisející se žalobcovou ekonomickou činností. S tím žalobce nesouhlasí a odkazuje na rámcovou smlouvu s advokátní kanceláří na komplexní právní služby, mj. na služby spojené s převody nemovitostí do majetku či z majetku žalobce. Advokát žalobce zastupoval dlouhodobě. „*Faktura z prosince 2022*“ je součástí širšího právního vztahu. S tímto širším rámcem se daňové orgány nevypořádaly. Právní služby přímo souvisely s ekonomickou činností a na ni navazujícími příjmy.

15. Dále namítá porušení zásady neutrality DPH. Daň se pro něho stává nákladem, přestože vykonává ekonomickou činnost. Nesprávný výklad daňových orgánů systematicky zatěžuje investiční fázi jeho projektu daní z přidané hodnoty.

16. Závěrem žalobce uvádí, že průměrný počet daňových kontrol u svěřenských fondů činí 1,3 kontroly za sledované období, zatímco u něho bylo vedeno kontrol výrazně více. To podtrhuje systematičnost a nepřiměřenost postupu správce daně.

Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Pokud jde o námitky stran ekonomické činnosti, uvádí, že nerozporuje žalobcovu dlouhodobou činnost – přípravu na ekonomickou činnost. Žalobce však musí prokázat použití plnění v rámci ekonomické činnosti ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH.

18. Pokud jde o krátící koeficient, žalovaný uvádí, že u žalobce provedl daňovou kontrolu za zdaňovací období leden až listopad 2022. V rámci příslušného daňového řízení zjistil skutečnosti, na jejichž základě byl k měsíci říjen 2022 vypočten vypořádací koeficient roku 2022 ve výši 91 %. Ten se použije jako zálohový koeficient pro následující zdaňovací období. Výpočet koeficientu žalobce zná z daňové kontroly za předchozí období, která je zachycena ve zprávě o daňové kontrole za zdaňovací období leden až listopad 2022.

19. Pokud jde o správcovský byt, žalovaný odkazuje na stranu 99 zprávy o daňové kontrole za zdaňovací období leden až listopad 2022. Uvádí, že správci daně nebyla předložena žádná smlouva dokládající tvrzený druh užívání nemovitosti. Ustanovení o takovém bydlení není ani v notářském zápisu. I v takovém případě se však jedná o nájem nemovité věci, tedy plnění osvobozené od daně, což potvrzuje i to, že žalobce nevykazuje žádná související uskutečněná zdanitelná plnění. Žalovaný dále poukazuje, že zakladatel svěřenského fondu pan XXX v rámci účastnického výslechu k využití bytových jednotek v areálu Bezno uvedl, že v hlavní zámecké budově bydlí pan XXX s rodinou; hlavní účel využití zámeckého areálu je bydlení, žádná další činnost tam neprobíhá, některé budovy jsou využívána jako skladovací prostory, pro vlastní materiál, nikoliv pro komerční účely.

20. Ve vztahu k argumentaci týkající se přijatých právních služeb žalovaný uvádí, že žalobce neprokázal, že by dané plnění použil v rámci své ekonomické činnosti. Žalobce neprokázal, že by vykázal uskutečněná zdanitelná plnění spojená s prodejem majetku, ač k tomu byl vyzván.

21. Pokud jde o namítané porušení zásady neutrality DPH, žalovaný má za to, že žalobce nekonkretizoval, proč má za to, že je výklad daňových orgánů s touto zásadou v rozporu. Pokud žalobce neprokázal nárok na odpočet DPH v plné výši o narušení neutrality DPH nelze uvažovat.

Replika žalobce

22. Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku. Uvádí, že se žalovaný ve vyjádření k žalobě nevypořádal s hlavní žalobní námitkou – jakým způsobem byl stanoven krátící koeficient, z jakých vstupních hodnot vychází, jakým výpočtem vznikl a proč má být použit i na jiná zdaňovací období. Žalovaný na tuto otázku odpovídá, že koeficient převzal z daňové kontroly za říjen 2022 a použil jej jako zálohový koeficient. K tomu žalobce namítá, že každé zdaňovací období musí být hodnoceno samostatně a skutková zjištění nelze přenášet na jiné měsíce. Zpráva o daňové kontrole ze dne 30. 10. 2025 nemůže nahradit odůvodnění rozhodnutí za zdaňovací období února 2023. Žalovaný ve vyjádření k žalobě potvrdil, že koeficient nebyl samostatně vypočten v nynějším řízení. Zásah do nároku na odpočet podle žalobce nelze odůvodnit odkazem na jiné řízení. Přezkoumatelný výpočet koeficientu současně neobsahuje ani zpráva o daňové kontrole ze dne 30. 10. 2025. Obsahuje pouze neurčité konstatování, že „*byl vygenerován vypořádací koeficient 91 %*“. Žalobce současně nesouhlasí s tím, že daňové orgány z různých typů plnění dovodily plošné krácení u všech dotčených vstupů.

23. Pokud jde o správcovské bydlení, žalobce uvádí, že netvrdí, že mezi ním a správcem vznikl běžný komerční nájemní vztah. Tvrdí, že správcovské zázemí je součástí výkonu správy areálu. Právní titul výkonu správy vyplývá z postavení správce žalobce a povahy správy majetku. Do prostor, které daňové orgány označují jako soukromé bydlení současně žádné investice nesměřovaly. Daňové orgány však krátí i taková plnění, která nemají vazbu na soukromou spotřebu.

24. Žalobce má za to, že žalovaný silně odkazuje na výpověď zakladatele žalobce, pana Romana Kotka. Ten však není odpovědný za každodenní provoz areálu, není správcem ani zaměstnancem žalobce. Jeho výpověď je obecná a nenahrazuje doklady o skutečném fungování areálu. Nemůže být použita jako rozhodující důkaz pro plošné krácení nároku na odpočet DPH.

25. Dále žalobce uvádí, že nikoliv každé přijaté plnění musí okamžitě generovat zisk v témže či bezprostředně navazujícím období. U rozsáhlého investičního projektu je běžné, že se ekonomický efekt vstupů projeví až později. Proto judikatura SDEU připouští nárok na odpočet daně již ve fázi přípravy ekonomické činnosti.

26. Porušení zásady neutrality DPH žalobce spatřuje v tom, že daňové orgány zatěžují investiční fázi projektu daní, aniž by rozlišovaly mezi vstupy sloužícími ekonomické činnosti a vstupy sloužícími jiné činnosti. Pokud jsou vstupy užívány pro obnov, provoz a budoucí výnosové využití areálu, nelze je bez konkrétního posouzení plošně krátit jen proto, že se v areálu nachází správcovské zázemí. V takovém případě žalobce nese daňovou zátěž, přestože vstupy směřují do daňově pozitivní ekonomické činnosti.

Vyjádření žalobce ze dne 31. 8. 2026

27. Žalobce v navazujícím vyjádření uvedl, že koeficient a jeho výpočet je nepřezkoumatelný, setrval na nesprávném směšování režimu podle ust. § 75 a 76 zákona o DPH, poukázal na to, že později podané vysvětlení nemůže nahradit důvody napadeného rozhodnutí.

Jednání před městským soudem

28. Při jednání dne 3. září 2026 účastníci setrvali na svých procesních postojích.

29. Toto jednání se konalo v době, kdy soud již v obdobné věci vedené pod sp. zn. 6 Af 9/2026 vyhlásil rozsudek, zatím v době konání ústního jednání tento rozsudek nebyl písemně vyhotoven. Soud z tohoto rozsudku v argumentaci dále vychází.

30. Pokud jde o návrhy na provedení dokazování, soud neprováděl dokazování daňovým spisem a rozhodnutím žalovaného jež je jeho součástí. Ze správního (daňového) spisu totiž soud ve správním soudnictví vychází, aniž by jím prováděl dokazování. Součástí daňového spisu jsou žalobcem k důkazu navržený plánek ekonomické činnosti zámeckého areálu, rámcová smlouva o právních službách, zpráva o daňové kontrole za zdaňovací období prosinec 2022. Těmito listinami soud tudíž dokazování rovněž neprováděl.

31. Ostatním důkazním návrhům žalobce soud nevyhověl. Soud tak neprováděl dokazování výslechem svěřenského správce žalobce, nepředloženým podnikatelským plánem a investiční dokumentací, nepředloženou e-mailovou komunikací s bankami a kupujícími, nepředloženými účetními doklady a evidencí tržeb za roky 2022-2025, nepředloženou majetkovou evidencí vozidel a vybavení, a fakturami. Jádrem sporu v této věci je totiž výklad právních norem, nikoliv spor o skutkový stav. *Skutková* zjištění, která by soud

mohl z uvedených důkazů učinit, by neměly vliv na *právní* posouzení věci ze strany soudu. Dokazování uvedenými podklady je tak nadbytečné.

Posouzení věci soudem

32. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době jeho vydání, v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.

33. Pokud jde o způsobilost žalobce jakožto svěřenského fondu být účastníkem řízení, soud vychází z § 33 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 4b odst. 2 zákona o DPH, podle něhož se pro účely zákona o DPH na svěřenský fond hledí jako na právnickou osobu.

34. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nikoliv primárně proto, že by byly důvodné námitky žalobcem v žalobě primárně akcentované, nýbrž v prvé řadě proto, že daňové orgány při posouzení věci použily právní normu (§ 76 odst. 6 zákona o DPH), která na věc nedopadá. Nejedná se přitom o situaci, kdy by aplikace chybné normy nemohla mít vliv na správné posouzení rozhodných skutkových a právních otázek. Jelikož soud ve správním soudnictví vždy zkoumá, zda právní předpis nebo jeho ustanovení, která byla použita, na věc skutečně dopadají, soud k použití na věc nedopadajícího ustanovení přihlédl i nad rámec uplatněných žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu NSS z 28. 7. 2009, čj. 8 Afs 51/2007-87, č. 1926/2009 Sb. NSS, a na něj navazující judikatura, např. rozsudky NSS z 13. 6. 2024, čj. 9 As 64/2024-38, bod 11, či ze dne 5. 2. 2025, č. j. 8 Afs 266/2023-69, bod 30). Současně, přinejmenším zárodek žalobního bodu, podle něhož daňového orgány pochybily, pokud ve zdaňovacím období roku 2022 použily krátící koeficient vypočtený za zdaňovací období roku 2022, lze v žalobě nalézt. Žalobce současně na tuto argumentaci navázal při jednání.

35. Soud dále odkazuje na posouzení této věci v rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. srpna 2026, sp. zn. 6 Af 9/2026, přičemž u stěžejního důvodu pro zrušení rozhodnutí setrvává na svém názoru, který uvedl v odůvodnění tohoto rozsudku. Je pravda, že toto zdaňovací období je jiné, než v dříve vydaném rozsudku, na povaze věci a jejího právního posouzení to však ničeho nemění – u obou zdaňovacích období žalovaný použil koeficient ve výši 91 % zjištěný v jiných daňových řízeních, který pro své rozhodnutí převzal jako faktum, aniž by uvedl, jak k jeho výpočtu došel, přičemž soud nesouhlasí ani s postupem, jak k tomu došlo.

36. Žalovaný vyšel z toho že v roce 2022 ve vztahu k vyměření DPH za zdaňovací období prosinec 2022), bude činit 91 %.

37. Soud dospěl k závěru, že pokud by daňové orgány postupovaly v souladu s tímto jejich vlastním pokynem, byl by jejich postup správný. To se ale nestalo.

38. Jak poukazuje žalobce, úprava DPH je ovládaná tzv. principem neutrality této daně. Ten se projevuje tak, že základní podmínkou přiznání nároku na odpočet DPH je použití přijatých zdanitelných plnění v rámci ekonomické činnosti plátce pro účely plnění, která jsou předmětem DPH. Existence nároku na odpočet daně je tedy vázána na základní podmínku, že osoba povinná k dani (plátce daně) pořídí zboží nebo službu a použije je pro účely své vlastní ekonomické činnosti, tj. pro účely poskytnutí plnění, která sama

podléhají DPH. Aby DPH byla odpočitatelná, musí mít plnění uskutečněná na vstupu dále přímou a okamžitou spojitost s plněními na výstupu zakládajícími nárok na odpočet.

39. V základu mohou nastat 4 situace:

40. *1) Plný nárok na odpočet:* Pokud plátce daně přijaté zdanitelné plnění použije výlučně v rámci své vlastní ekonomické činnosti pro uskutečnění zdanitelného plnění, vznikne mu plný nárok na odpočet daně (§ 72 odst. 1 zákona o DPH).

41. *2) Žádný nárok na odpočet:* Pokud plátce daně přijaté zdanitelné plnění vůbec nepoužije v rámci jeho vlastní ekonomické činnosti (pro uskutečnění jeho vlastních zdanitelných plnění), ale výhradně pro účel jiný, pro „neekonomické účely," které s výkonem jeho ekonomické činnosti nesouvisí, nárok na odpočet daně mu vůbec nevznikne, v žádné výši.

42. *3) Nárok na odpočet daně v poměrné výši:* Dále může nastat situace, kdy plátce daně přijaté zdanitelné plnění použije jak pro svoji ekonomickou činnost, tak současně i pro neekonomické účely. Příkladem může být situace, kdy plátce daně využívá nemovitost pro ekonomickou činnost (má v 1. patře např. kanceláře daňového poradce) a současně ji využívá i pro neekonomickou činnost (v 2. patře bydlí).[1] V takovém případě by bylo v rozporu se zásadou neutrality DPH, pokud by plátci daně náležel plný nárok na odpočet daně z přijatého zdanitelného plnění. Použije-li tudíž plátce daně přijaté zdanitelné plnění jak pro účely svých uskutečněných zdanitelných plnění, tak pro jiné účely, má nárok na odpočet daně pouze v poměrné výši odpovídající rozsahu použití pro účely jeho uskutečněných zdanitelných plnění. Tato situace je upravena v § 75 zákona o DPH. Plátce daně má nárok na odpočet daně v poměrné výši určené dle poměrného koeficientu.

43. *4) Nárok na odpočet daně v krácené výši:* Dále může nastat situace, kdy plátce daně přijaté zdanitelné plnění použije jak v rámci jeho vlastní ekonomické činnosti pro uskutečnění plnění spojených s nárokem na odpočet daně podle § 72 odst. 1 zákona o DPH, tak současně pro plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně. Příkladem může být situace, kdy plátce daně využívá nemovitost pro ekonomickou činnost (má v 1. patře např. kanceláře daňového poradce) a současně ji využívá pro plněné osvobozené od daně bez nároku na odpočet daně (má ve 2. patře bytové jednotky, které mají na dobu neurčitou pronajaty lidé, kteří nejsou plátci DPH, za účelem jejich bydlení). V takovém případě by rovněž bylo v rozporu se zásadou neutrality DPH, pokud by plátci daně náležel plný nárok na odpočet daně. Použije-li tudíž plátce daně přijaté zdanitelné plnění jak pro účely svých uskutečněných zdanitelných plnění, tak pro uskutečnění plnění osvobozeného od daně bez nároku na odpočet daně, má nárok na odpočet daně pouze v krácené výši odpovídající rozsahu použití pro účely jeho uskutečněných zdanitelných plnění. Tato situace je upravena v § 76 zákona o DPH. Plátce daně má nárok na odpočet daně v krácené výši určené dle „krátícího" koeficientu.

44. Podle žalovaného v nynější věci žalobci ve vztahu k některým přijatým zdanitelným plněním náleží nárok na odpočet daně v krácené výši, jelikož je užívá jak pro zdanitelné plnění v rámci jeho ekonomické činnosti spočívající v krátkodobém, komerčním, pronájmu jeho nemovitostí v zámeckém areálu, tak pro plnění od daně osvobozená spočívající v dlouhodobém pronájmu týchž nemovitostí (jejich částí) neplátcům daně.

---

[1] VONDRAŠ, P., PANTŮČEK, I. *Zákon o dani z přidané hodnoty. Praktický komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2026-9-21]. ASPI_ID KO235_p22004CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.

45. Jádrem sporu je primárně nárok na odpočet daně z plnění uvedených ve zprávě o daňové kontrole a v seznámení žalobce se skutečnostmi zjištěnými v rámci odvolacího řízení.

46. Klíčovou právní otázkou, kterou je třeba posoudit, jak má správce daně postupovat, pokud plátce daně za zdaňovací období kalendářního roku uplatňoval ve vztahu k vykázaným přijatým plněním plný nárok na odpočet, zatímco správce daně má za to, že plátci daně ve vztahu k příslušným plněním náleží jen nárok na odpočet v krácené výši. A to za situace, kdy již skončil kalendářní rok, jehož jsou dotčená zdaňovací období součástí, stejně jako kalendářní rok následující. Tedy za situace, která v podmínkách nynější věci znamená, že žalobci za zdaňovací období prosinec 2022 dle správce daně náleží nárok na odpočet daně v krácené výši, ale toto posouzení a výpočet konkrétního krátícího koeficientu správce daně provádí až s časovým odstupem, v roce 2025.

47. Vyvstává tak otázka, za jaká zdaňovací období má správce daně zahájit a vést daňovou kontrolu, za jaké období (k jakému okamžiku) má určit hodnotu krátícího koeficientu a za jaké zdaňovací období má vydat odpovídající platební výměr, kterým vyměří daň, příp. nadměrný odpočet.

48. V nynější věci se jedná o vyměření daně, resp. nadměrného odpočtu za zdaňovací období prosinec 2022. Daňové orgány si na uvedené otázky odpověděly tak, že zahájily a vedly daňovou kontrolu fakticky za předchozí kalendářní rok 2022 (měsíce leden až prosinec 2022, s tím, že daňová kontrola za prosinec 2022 již byla provedena samostatně), hodnotu krátícího koeficientu určily k říjnu 2022, resp. za období leden až říjen 2022, příp. dle pozdějších vyjádření předložených v řízení o posuzované žalobě za celý rok 2022, a platební výměr vydaly za zdaňovací období prosinec 2022.

49. Soud dospěl k závěru, že takový postup je chybný. Správce daně může dospět k závěru, že plátce daně měl nárok na odpočet daně jen v krácené výši, ač si uplatnil odpočet plný. Vyměřuje-li daň, resp. nadměrný odpočet až s odstupem času, jako se tomu stalo ve věci nynější, musí ale postupovat jinak, než učinil.

50. Žalovaný na věc aplikoval § 76 odst. 6 zákona o DPH, jak výslovně potvrdil k dotazu i při jednání soudu ve věci 6 Af 9/2026. Tato právní norma však na věc nedopadá. Jak soud dále vysvětlí, správně měly daňové orgány postupovat podle § 76 odst. 7 zákona o DPH.

51. Ustanovení § 76 zákona o DPH upravující způsob výpočtu nároku na odpočet daně v krácené výši stanoví následující:

(1) Plátce má nárok na odpočet daně pouze v krácené výši odpovídající rozsahu použití pro plnění s nárokem na odpočet daně, použije-li přijaté zdanitelné plnění v rámci své ekonomické činnosti pro plnění

a) s nárokem na odpočet daně podle § 72 odst. 1 a

b) osvobozená

1. od daně bez nároku na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku i mimo tuzemsko, s výjimkou plnění podle § 72 odst. 1 písm. d), nebo

2. v režimu pro malé podniky.

(2) Příslušná výše odpočtu daně v krácené výši se vypočte jako součin daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, u kterého má plátce nárok na odpočet daně v krácené výši, a koeficientu. Dojde-li k souběhu nároku na odpočet daně v krácené výši podle tohoto

ustanovení a nároku na odpočet daně v poměrné výši podle § 75, použije se pro výpočet výše odpočtu daně v krácené výši namísto částky daně na vstupu částka odpočtu daně v poměrné výši stanovená postupem podle § 75.

(3) Koeficient podle odstavce 2 věty první se vypočte jako procentní podíl, v jehož

a) čitateli je součet částek základů daně nebo hodnot plnění plátcem uskutečněných plnění s nárokem na odpočet daně uvedených v § 72 odst. 1,

b) jmenovateli je celkový součet hodnoty v čitateli a součtu hodnot plnění plátcem uskutečněných a osvobozených

1. od daně bez nároku na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku i mimo tuzemsko, s výjimkou plnění podle § 72 odst. 1 písm. d), a

2. v režimu pro malé podniky.

Do součtu částek základů daně nebo hodnot plnění plátcem uskutečněných plnění se započítávají také přijaté úplaty, pokud z těchto přijatých úplat plátci vznikla povinnost přiznat daň nebo přiznat plnění. Vypočtený koeficient se zaokrouhlí na celé procento nahoru.

(4) Do výpočtu koeficientu se nezapočítávají [...].

(5) Je-li hodnota ve jmenovateli podílu vypočteného podle odstavce 3 kladné číslo a hodnota v jeho čitateli nula nebo záporné číslo, je koeficient 0 %. Je-li hodnota ve jmenovateli tohoto podílu nula nebo záporné číslo a hodnota v jeho čitateli nula nebo kladné číslo, je koeficient 100 %. Je-li koeficient vypočtený podle odstavce 3 roven nebo vyšší než 95 %, považuje se za roven 100 %.

(6) Pro výpočet nároku na odpočet daně v krácené výši ve zdaňovacích obdobích aktuálního kalendářního roku plátce použije koeficient vypočtený z údajů za zdaňovací období předcházejícího kalendářního roku při vypořádání odpočtu daně. Pokud plnění pro výpočet koeficientu za předcházející kalendářní rok neexistují, stanoví výši tohoto koeficientu plátce kvalifikovaným odhadem. Dojde-li ke změně hodnoty koeficientu za předcházející kalendářní rok na základě vyměření daně za poslední zdaňovací období předcházejícího kalendářního roku, je plátce povinen použít novou hodnotu tohoto koeficientu pro výpočet nároku na odpočet daně v krácené výši v aktuálním kalendářním roce od zdaňovacího období následujícího po zdaňovacím období, v němž platební výměr, kterým se vyměřuje daň za poslední zdaňovací období předcházejícího kalendářního roku, nabyl právní moci.

(7) Po skončení aktuálního kalendářního roku plátce provede vypořádání odpočtu daně v krácené výši za všechna zdaňovací období tohoto roku (dále jen „vypořádávané období“). Vypořádání se vypočte jako rozdíl mezi celkovým nárokem na odpočet daně v krácené výši vypočteným z údajů za vypořádávané období a součtem uplatněných nároků na odpočet daně v krácené výši v jednotlivých zdaňovacích obdobích zahrnovaných do vypořádání. Pro výpočet celkového nároku na odpočet daně v krácené výši za vypořádávané období plátce použije koeficient vypočtený z údajů o uskutečněných plněních za celé vypořádávané období (dále jen „vypořádací koeficient“). Vypořádání odpočtu daně plátce provede za poslední zdaňovací období vypořádávaného období.

(8) Pro vypořádání odpočtu daně v krácené výši při zrušení registrace se použije obdobně odstavec 7 s tím, že vypořádávané období je od 1. ledna kalendářního roku, ve kterém došlo ke zrušení registrace, do dne zrušení registrace.

(9) Dojde-li po vypořádání odpočtu daně k opravě uskutečněných plnění za některé ze zdaňovacích období již vypořádaného roku, výše nároku na odpočet daně v krácené výši se přepočte novým vypořádacím koeficientem vypočteným z údajů za celé vypořádávané období s promítnutím všech oprav.

52. Žalovaný vycházel z náhledu, že má podle § 76 odst. 6 zákona určit koeficient za zdaňovací období leden až říjen 2022 a takto určeným koeficientem následně krátit plnění vykázaná ve zdaňovacím období prosinec 2022. Pominul však znění § 76 odst. 7 zákona, který upravuje právě situaci, jak má být postupováno, pokud v době posuzování ze strany správce daně *aktuální kalendářní rok* (jinými slovy kalendářní rok právě probíhající) i kalendářní rok po něm následující již skončil.[2]

53. Věta § 76 odst. 7 zákona stanoví, že po skončení aktuálního kalendářního roku plátce provede vypořádání odpočtu daně v krácené výši za všechna zdaňovací období tohoto roku. Tak ale v tomto případě postupováno nebylo, neboť koeficient byl určen na základě daňové kontroly za zdaňovací období leden až říjen 2022, kdy byl číselně určen, a jako takový byl bez dalšího použit i na zdaňovací období prosince 2022. Musí tak vycházet z vypořádacího koeficientu za celé vypořádávané období roku 2022, nikoliv pouze za kratší období, byť z tohoto roku. Není zde namístě používat pro účely zdaňovacího období prosinec 2022 hodnoty vypořádacího koeficientu předchozího období roku leden až říjen 2022.

54. Věta druhá § 76 odst. 6 zákona upravuje situaci, kdy plátce daně v aktuálním kalendářním roce kupř. 2022 vykazuje plnění, z nichž mu náleží krácený nárok na odpočet daně, nejsou zde však plnění, na základě nichž by byl určen vypořádací koeficient za předchozí kalendářní rok 2021, typicky proto, že plátce začal podnikat a vyvíjet ekonomickou činnost až v roce 2022. Za rok 2021 tak jednoduše žádná data, z nichž by bylo možné vycházet, ještě nemá. Tato situace v nynější věci očividně (také) nenastala.

55. Pokud správce daně proto vydá odpovídající platební výměr za prosinec 2022, tedy za poslední zdaňovací období předcházejícího kalendářního roku, kterým vyměří daň podle nově vypočteného vypořádacího koeficientu roku 2022, musí jej vypočítat podle údajů z celého roku 2022, protože v té době jsou tyto údaje již k dispozici. Správce daně v nynější věci krátící koeficient (bez ohledu na jeho správnost a správnost časového období za který byl určen) určil až ve zprávě o daňové kontrole za zdaňovací období leden až listopad 2022 vydané **v říjnu 2025**, tedy zjevně v době, kdy již uplynulo zdaňovací období roku 2022, a koeficient měl být vypočten z celého roku, nikoliv použit koeficient vypočtený za zdaňovací období leden – říjen 2022.

56. Pokud daňové orgány zamýšlely žalobci přiznat nárok na odpočet daně za zdaňovací období prosinec 2022 v krácené výši, bylo třeba aby postupovaly podle § 76 odst. 7 zákona. Soud jej pro přehlednost znovu zopakuje se zdůrazněním nyní relevantních pasáží:

---

[2] K náhledu, že postup podle § 76 odst. 6 zákona o DPH se neužije, je-li koeficient krácení určován s odstupem až v době, kdy příslušný kalendářní rok i kalendářní rok následující již skončil, soud pro ilustraci odkazuje rovněž na důvodovou zprávu k novele zákona o DPH provedenou zákonem č. 80/2019 Sb. Jedná se o Sněmovní tisk 206/0 dostupný na webu orig2.sqw (https://www.psp.cz/sqw/text/orig2.sqw?idd=135866). Uvedenou novelou bylo v § 76 odst. 6 větě první zákona slovo „běžného“ nahrazeno slovem „aktuálního“. V bodu 150. odkazované důvodové zprávy pak zákonodárce uvádí, že „*Jedná se o pouze o terminologickou změnu, která lépe vystihuje, že příslušná úprava se vztahuje* ***k právě probíhajícímu kalendářnímu roku***.“ (důraz doplněn soudem)

Po skončení aktuálního kalendářního roku plátce provede ***vypořádání odpočtu daně v krácené výši za všechna zdaňovací období tohoto roku*** *(dále jen „**vypořádávané období**“). Vypořádání se vypočte jako rozdíl mezi celkovým nárokem na odpočet daně v krácené výši vypočteným z údajů za vypořádávané období a součtem uplatněných nároků na odpočet daně v krácené výši v jednotlivých zdaňovacích obdobích zahrnovaných do vypořádání. Pro výpočet celkového nároku na odpočet daně v krácené výši za vypořádávané období plátce použije* ***koeficient vypočtený z údajů o uskutečněných plněních za celé vypořádávané období*** *(dále jen „vypořádací koeficient“). **Vypořádání odpočtu daně plátce provede za poslední zdaňovací období vypořádávaného období.***

57. Daňové orgány ke krácení uplatněného nároku na odpočet daně za zdaňovací období přistoupily až s časovým odstupem, kdy již „aktuální“ i na něj navazující kalendářní rok uplynul. Žalovaný učinil výpočet krátícího koeficientu až v roce 2025. V tu dobu již byly známy (příp. je třeba je doplnit na základě odpovídající daňové kontroly) veškeré údaje potřebné pro výpočet „skutečného“ vypořádacího koeficientu za všechna zdaňovací období roku 2022, nedává proto smysl (a zákon takový postup v souladu s tím ani neukládá) za takové situace nadále vycházet jako ze zálohového z vypořádacího koeficientu vypočteného (ještě) za období leden až říjen roku 2022.

58. Soud shrnuje, že má-li žalovaný za to, že žalobce postupoval chybně, pokud si za zdaňovací období prosinec 2022 uplatnil z relevantních přijatých plnění plný nárok na odpočet, ačkoliv mu náležel tento nárok pouze v krácené výši, nezbývá žalovanému než provést zjistit údaje pro výpočet vypořádacího koeficientu za celé vypořádávané období, tedy za celý kalendářní rok 2022.

59. Žalovaný v rámci nového posouzení neopomene, že vypořádací koeficient pro účely postupu podle § 76 odst. 7 zákona o DPH je nutno vždy vypočítat za období celého kalendářního roku (za celé vypořádávané období). Výjimkou by byla pouze situace, na níž zákon pamatuje v § 76 odst. 8, kdy dojde ke zrušení registrace plátce k DPH v průběhu kalendářního roku. Taková situace však v nynější věci nenastala.

60. Jelikož soud dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, pokud v roce 2025 krátící koeficient určoval na základě hodnot z ledna až října 2022, je již bez významu, zda daňové orgány v nynější věci koeficient o hodnotě 91 % určily pouze za měsíc říjen 2022 či za období leden až říjen 2022, jak by vyplývalo z textace zprávy o daňové kontrole za zdaňovací období leden až listopad 2022, či za celý rok 2022, jak žalovaný argumentoval v rámci písemných vyjádření k žalobě v řízení vedeném pod sp. zn. 6 Af 9/2026. Takový postup je v každém případě chybný. Správně je třeba určit vypořádací koeficient za celý kalendářní rok 2022.

61. Pro tento závěr se již soud nezabýval jednotlivými dílčími námitkami, jimiž žalobce brojil proti výpočtu koeficientu právě o hodnotě 91 %. Koeficient nebyl vypočten za správné vypořádací období kalendářního roku 2022. Příslušné dílčí námitky, jimiž je zpochybňován výpočet koeficientu za rok 2022, resp. jeho část, jsou tak bezpředmětné.

62. Žalovaný dále v dalším řízení neopomene, že nově určený vypořádací koeficient se automaticky neuplatní u veškerých žalobcem přijatých zdanitelných plnění, ale pouze u těch plnění, která žalobce použil v rámci své ekonomické činnosti pro plnění s nárokem na odpočet daně a současně pro plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně. Je-li konkrétní vstup použit výhradně pro plnění s nárokem na odpočet daně, náleží odpočet v plné výši.

63. Žalobce v tomto ohledu argumentoval, že žalovaný krátící koeficient aplikoval plošně, systematicky, bez individuálního posouzení jednotlivých plnění. V rozhodnutí žalovaného jsou zachycena plnění, už nichž buď žalovaný nárok na odpočet krátil, anebo shledal, že se vůbec nejedná o plnění, která by žalobce použil v rámci jeho vlastní ekonomické činnosti a žalobci tak ve vztahu k dotčeným plněním nepřísluší nárok na odpočet žádný. V tomto smyslu je zapotřebí argumentovat v odůvodnění, přičemž soudu připomíná, že žalovaný uvedl konkrétní skutečnosti, v nichž spatřoval neprokázání nároku na odpočet, které žalobce v podané žalobě nijak konkrétněji nerozporoval. V tomto směru je žaloba poměrně obecná a soud tak žádný kategorický závěr o těchto zjištěních neuvádí, neboť by tím překročil žalobní argumentaci a svou vázanost žalobními body.

64. Žalobce dále uplatnil argumentaci týkající se posouzení „správcovského bydlení“. Má za to, že charakter příslušných plnění žalovaný posoudil ve vztahu k tomuto bydlení chybně. Na tuto argumentaci uvedenou již v žalobě dále navázal argumentací rozvedenou v jeho dalším vyjádření. Namítá, že správcovské zázemí nelze bez dalšího směšovat s nájmem od daně osvobozeným. Dále pak ve vztahu k tomuto „soukromému bydlení“ poukazuje, že žalovaný směšuje postup podle § 75 a § 76 zákona o DPH.

65. Soud žalobci přisvědčil, že pokud jde o bydlení svěřenského správce žalobce a jeho rodiny v zámeckém areálu, skutečně z napadeného rozhodnutí není zcela zřejmé, jaký charakter mu žalovaný přisoudil.

66. Žalovaný v odst. 19 napadeného rozhodnutí poukazuje na to, že správci daně nebyla předložena žádná smlouva dokládající druh užívání nemovitosti, nicméně i tak by šlo o plnění osvobozené od daně. V tomto směru pak konkrétnější argumentace týkající se obecnějšího posouzení ekonomické činnosti proběhla v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 6 Af 9/2026, kde se soud s argumentací konkrétněji vypořádal v odůvodnění tohoto rozsudku (odst. 88 – 99 odůvodnění rozsudku). Vzhledem k celkové provázanosti daňových řízení tak soud na tuto argumentaci odkazuje a vychází z ní i v tomto rozsudku, byť žalobní argumentace i odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo v této otázce v tomto zdaňovacím období úspornější.

67. Soud dále neshledal důvodnou námitku týkající se posouzení charakteru plnění spočívajícího v přijatých právních službách. V tomto směru je žalobní argumentace dosti obecná – z odůvodnění napadeného rozhodnutí (odst. 16) je patrné, že žalovaný dostatečně konkrétně zhodnotil, které skutečnosti měl žalobce jako daňový subjekt prokázat. V žalobě žalobce tyto konkrétní pochybnosti nijak ani nevyvrací, ani s nimi konkrétně nepolemizuje, uvádí pouze obecné proklamace ve vztahu k příslušnému advokátovi a jeho službám, nikoliv však k tomu, že nemovitosti užívá či bude užívat ke své ekonomické činnosti. Pro velkou obecnost tohoto žalobního bodu, která příliš nesouvisí s rozhodovacím důvodem, tak soud nemůže uvést své konkrétnější stanovisko k němu, a hodnotí jej jako nedůvodný.

Závěr a náklady řízení

68. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Napadené rozhodnutí proto zrušil pro jeho nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. spočívající v tom, že žalovaný postupoval podle právní normy, která na věc nedopadá, v důsledku čehož došlo k chybnému právnímu posouzení věci. Žalovaný postupoval nesprávně, pokud při určení koeficientu krácení postupoval podle § 76 odst. 6 zákona o DPH, ač měl postupovat podle § 76 odst. 7 zákona a koeficient určit jako vypořádací za celé období kalendářního roku 2022. Právním

názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (viz zejm. odst. 78 rozsudku), je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

69. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má úspěšný účastník řízení právo na náhradu nákladů. Úspěšnému žalobci náleží náhrada zaplaceného soudního poplatku za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě (4 000 Kč) a náhrada nákladů právního zastoupení. Ty spočívají v odměně jeho zástupce za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, vyjádření ze dne 31. 8. 2026, které muselo reagovat na to, že mezitím soud vyhlásil rozsudek v související věci sp. zn. 6 Af 9/2026, účast při jednání dne 3. září 2026) ve výši 3 x 4 620 Kč [§ 9 odst. 5, § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] a v náhradě hotových výdajů ve výši 3 x 450 Kč za uvedené dva úkony dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Soud nepřiznal odměnu za úkon právní služby spočívající v předložení repliky, neboť soud to pro posouzení věci nebylo nutné. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů činí 18 760 Kč. Zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH. Tato částka se proto zvyšuje o 21 % DPH, tj. o částku 3 100 Kč (po zaokrouhlení na celé koruny nahoru). Částka náhrady nákladů řízení tak celkem činí 21 860 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřípustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 3. září 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu